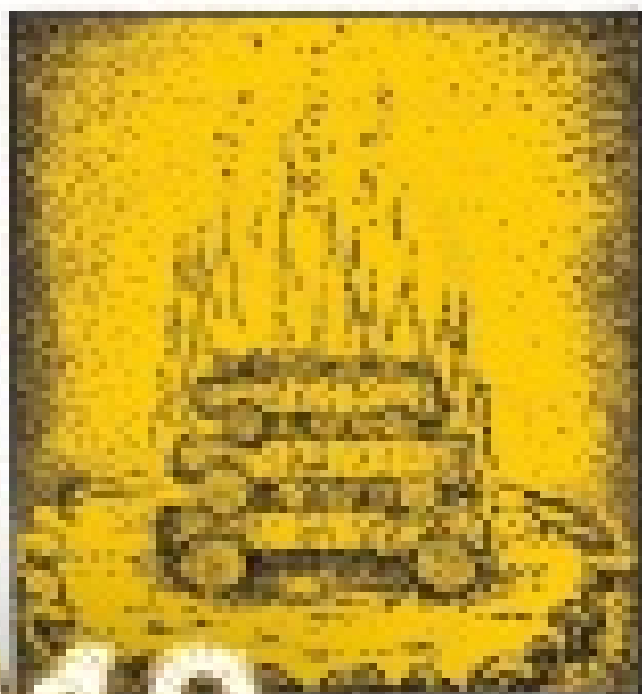

TRAPSAVEC

SBORNÍK 45. ROČNÍKU TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2019

2019

Tam a zase späť

Nechci sa nemať rád mnou. Nechcem.

Čas sa rozlial.

Zvetralé pivo noci robí nedopité krúžky na peróne života a posledný vietor, ktorý doháňa svetlá nákladného vlaku, prevráti plastový kelímok s lógrom nedopitej kávy. Ten ešte pár sekúnd kreslí úsmev smutného klauna než mu dôjde dôvod a napodobní slimáčie ulity v koľajisku nehybnosti.

Krčma pod Bralským tunelom nás vyplúje do tmy. V rozsvietenom okne krčmár mokrým vechťom stiera zo stola krúžky našej minulosti. Kapúrkové obláčiky dychu padajú k nohám. Remätský viadukt stále rovnako škrtá hviezdnu oblohu. Za posledným blikajúcim svetlom sveta sa dáme na mlčanlivý chodník. Pred nami polnočná trať.

* * *

Čas sa rozlial.

Hladné zviera noci hryzie končeky prstov. Dýchame si do dlaní než priložíme ďalší akord do tichého spevu. Po studenom pive nám mrznú uši. Posledná noc vandru. Trištvrtové kroky sa smejú Veľkému vozu a mesiac olizuje rosu na koľajniciach. Ej Bože môj nechce sa domov, ej Bože môj. Vyznávači zastávok na znamenie, noční chodci. Tí dvaja. Odbočíme od kuvíčieho volania, zbehneme vysokým násypom noci na druhú stranu lesa. Ani tma po nás neštekne.

Polnočná trať osirie.

Vravím ti, inak si nemohol. Ja ti verím, že som inak nemohol.

Slnko vo dverách.

Balíme pomaly. Slimáčia radosť. Veru, krásne by bolo túlať sa do nekonečna, svet by bol jednoduchý jako domček nakreslený jedným ťahom detskej ruky. Tieto nedeľné úvahy. Vždy sa nájdu. Ako šiška pod celtou. Vždy sa vynoria. Jako mravci v ospalej tráve, do ktorej sa rozhodneš vyvaliť, aby si na nekonečné modro oblohy poslal pár obláčikov cigaretového dymu, iba tak pre trocha tieňa. Krátime si tých pár kilometrov na opustenú zastávku dúhami úvah o večnom vandrovaní, drotárka krv sa nám dostáva do nôh, rebelanstvo vyhazuje klobúk k zapadajúcemu nedeľnému slnku.

* * *

Tadatada-tadatada-tadatada.

Jako keď pre oči nevidíš krajinu. Cestuješ slepo. Vlak ťa unáša vpred a ty v protismere myšlienok deň po dni späť. Po vreckách útržky ciest, ihličie, tú soľ zeme, šúl'aš medzi prstami ako tichý sľub. Zádumčenie nám preruší skrípot brzd a prudké zastavenie. Prázdny vagón. Konečná. Vyslobodíme uzdy z hliníkového hlavolamu, ľahostajné kroky uličkou okolo záchodového odéru, ktorý sa neomrzí. Zatlačím za nos dverí, nasadzujem si klobúk a vystupujeme na piatkový perón branického nádraží.

Tadatada-tadatada-tadatada.

Tak si to jednoducho spravil. Ja viem, díval som sa na seba.

Objal nás svet, ktorý sme videli na čiernobielych fotografiách. Teraz bol farebný. A hýbali sa tie obrázky. Úplny film. Ibaže to nebol film. Film nevonía letnými pražcami a muškátmi v drevených truhlíkoch. Film ti do tváre negrne pivový dych vandraka narýchlo dopíjajúceho pivo z voskového pohára. Perón ako tulácky orloj fantastických postavičiek, medzi nimi Vyčítal a Čermák, tak mladí, že by si mohli podať ucho, Wabi balí gipsonku do futrálu a oblúčikom posielala vajgel štartky do koľajiska. Všetci nastupujú do vagónu, z ktorého sme pred chvíľou vypadli. Museli sme sa štipnúť tromi panákmi rumu v okničku občerstvenia. Tlampač ohlasuje odchod, výpravca to odpíska a nami to hrkne ako odchádzajúcim vlakom. A tak sme vo svete čiernobielych fotografií.

* * *

Z nedeľného vlaku vystupujeme na piatkový perón. Ležatá osmička života. Na ceste. Návestidlo ročných období má stále zelenú. Je to paráda prespať na Slepáčej nohe a ráno sa dívať na modrú oblohu pripomínajúcu tu správnu farbu pastorských nohavíc s vybledutými kolenami, sedlať strapatých vtákov, kráčať po koľajniciach, po ktorých šiel snáď naposledy niekedy v praveku nejaký šialený mamutík na koliečkových korčuliach a hľadať Morské oko, zažiť Zelenú noc a v mokrom studenom októbri počúvať ako si čaj v ešuse kľoktá ako pri angíne a vôbec, byť chvíľku pri tom, keď si spoločne vyberáme ošúpané srdcia z náprsných káps a dýchame tú nekonečnú vandracku romantiku. Večný vander v poviedkovom svete.

A z nedeľného perónu nastupujeme do piatkového vlaku.

V záhyboch duše počuješ jeho hlas. Pýtam sa svojej duše, či stále počujem jeho hlas.

Šlapali sme si celú cestu na päty. Než nám začalo chvať tešenie na radosť a radosť z tešenia. Obyčajný upršaný pondelok, v ktorom duša ešte stále pláva nad vzdialenými modrými horami. Utorkové prázdno pred nekonečnou stredu. Piatkový nádych. Chýbali nám zastávky na znamenie. Smútok stočenej usárny pod posteľou noci uprostred týždňa. Cieľ nás vždy doviedol na cestu. Stačilo prejsť cez Druhý tunel, za Kostrúnom zabočiť do prava a povedľa Borievkového potôčiku ísť za vôňou grogu s maslom. V nálevni U Vermuta sme ho našli. Stojí pred nami. Podivný mužik. Celý v čiernom, trochu prikrčený, pod kabátikom má bielu košeľu s veľkými tvrdými manžetami, na hlave rovnaký čierny klobúk ako nosia muži z pohrebného ústavu James Death a Comp. V ruke, ktorú k nám zdvihne, má medzi zažltnutým ukazovákom a prostredníkom zastrčenú vizitku:

Mistr čar a kouzel
W. W. BURNUS

MAGICKÁ KOUZLA – TAJUPLNÉ ZMIZENÍ A ZNOVUOBJEVENÍ ŽIVÉ OSOBY – STOVKY NEVÍDANÝCH NERVY DRÁSAJÍCÍCH ZÁŽITKŮ!!!

Chlapík zažmurká čiernymi očami, odkašle si, přehrábne dlhými prstami mohutnú čiernu bradu, ktorá mu leží na drobných prsiach. Vie.

* * *

Ohnisko potiahnuté vousama machu prudko kontrastuje s totémom, který akoby před chvíľou niekto dokončil. Stojíme před krásne vyrezávaným bobrom a sovou a rôznymi indiánskymi symbolmi, ktorým dominuje kľúč. Kľúč. Kľúč, ktorý nám má otvoriť tunel menom čas. A v hlave ten istý hlas: „Čoby ste boli schopní urobiť pre návrat? Aká je cena Vášho šťastia?“

Prvé plamene.

Pahreba života. Jednoduchá ako smrť. Jako domček kreslený detskou rukou jedným ťahom. Hľadanie vinníka v sebe.

Tma.

Ohnisko potiahnuté vousama machu prudko kontrastuje s ohořelým bobrom a sovou a nad ním stojí zhrbená postava s divným batohom značky Botas pri nohách a díva sa na ten obraz cez svojín päť dioptrií.

A z lesa pout' volanie. Nudloooo. Nudloooo...

Sme so Šmidlou späť.
V obyčajnom pondelku.

Peter Jokl – Joko 2. miesto – Próza Oldpsavci